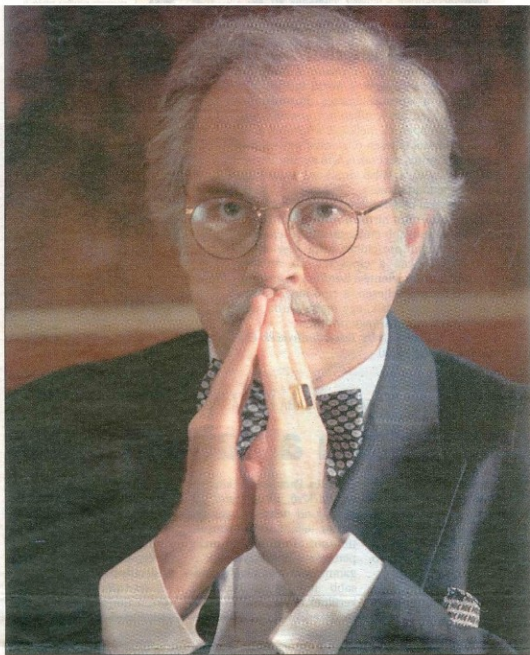

HUSZTI PÉTER: „A MAI NAPIG NEM ADTAM FEL AZ ÁLMOMAT...”

Sárból és napsugárból keserű boldogság

TENNESSEE-BEN AZ ÉV ELŐADÁSA

„Tennessee állam egyik egyetemének színházi tanszékén négy évet oktattam Shakespeare-t és magyar drámát. A végzős színészekkel színre állítottuk Görgy Gábor Komámasszony, hol a stukker? című, kiváló angol fordítású művét. Óriási élményem marad, amikor a közös munka eredményeképpen az amerikai színészek megértették – és remekül vissza is adták – az üg-vérig ma-

gyar sorsokat. Ezzel az előadással megnyertük Tennessee államban „Az év előadása” címet. Ezt újítottam fel Las Vegasban, de rendeztem Minnesotában is. A színházi intézet nemzetközi oktatási bizottsága alelnökként, továbbá a hazai Színház- és Filmművészeti Egyetem rektoraként módomban állt több alkalommal is olyan nemzetközi fesztivált, átfigó konferenciát létrehozni,

amelynek során a világ leghíresebb művészeti intézményeinek vezetői látogattak el Budapestre. A legutóbbi szimpózium címe „Híd a kontinensek és a lelkek között” volt. Fontos, hogy a magyar színházművészet bekerüljön a világ vérkeringésébe. Örülök, hogy kezdeményezésünk sikere révén öt-hat fiatal rendezőnk a világ más tájain is kipróbálhatja tudását, tehetségét.”

„Rendeztem már Las Vegasban is, Sopronban is. Ami nagy különbség, az az, hogy Sopronnak kérem, törtenélem van...” – vallja Huszti Péter, a Kossuth-díjas színművész-rendező, a Színház- és Filmművészeti Egyetem korábbi, két perióduson át volt rektora.

Huszti Péter, színháztörténetünk legendás személyisége először látogatott rendezőként a soproni Petőfi Színházba: az ő munkájában állították színpadra Shaw Az ördög cimborádra című színművét.

MI A LEGFONTOSABB A VILÁGON?

– Ön mögött egy hallatlan sikeres és gazdag pályafutás áll: mi az, ami az évtizedek alatt leszűródött a lelkében, mint a legfontosabb dolog a világon?

– Nekünk, színházi embereknek van egy nagy vágyunk: a drámák, tragédiák, vígjátékok lelket megérintő kisugárzásai által váljanak valamivel jobbak az emberek. Néha megdöbbenek, ez mennyire nincs így a valóságban.

– Apropó, „valóság”. Ha VIP-személyként elhívják az egyik valóságshow-ba, elmenne?

„A mai napig nem adtam fel az álmatom, hogy az emberek egy kicsit másképp menjenek ki a színházból.”

– Nem akarok palcát törni a kereskedelmi csatornák fölé, de amit a „valóságshow” – és az egyéb, lélekrepesztő művésseggel teli „show” – elnevezés alatt sugároznak, az maga a társadalmi mételey. Azt hiszem, a tévécsatornáknak elsősorban is kulturális küldetésük lenne, közösségteremtő és -ővő, nemes feladatuk, erkölcsi felelősségük. Kár, hogy néha erről nagyon szívesen elfeledkeznek, mert a kultúra sajnos sérülékeny dolog.

– Visszatérve az eredeti kérdéshez: egy évre a hatvan esztendőhöz mit tart a világon a legfontosabbnak?

– A mai napig nem adtam fel az álmatom, hogy az emberek egy kicsit másképp menjenek ki a színházból, mint ahogyan bejöttek. Másrészt megöszülhetünk, megöregedhetünk, bármi megeshet velünk, de a „hitelesség”, nos, az kulcsfogalommmá vált az életben. És ahogyan haladnak az évek, egyre inkább a családot tartom a legfontosabb dolognak a világon. Régen is így volt, de ez ma már kristályostisztán csillog az ember lelkében.

– Úgy tudjuk, három gyermekük van...

– Őket már nem is igen szabad „gyerekeknek” nevezni, mert akkor feleséggemmel, Piros Ildikóval kikapunk tőlük... Nos, Ádám harminchét éves lesz, a vendéglátás tudományát sajátította el, rengeteg mexikói luxushajón dolgozott. Kisfia az első unokánk, Erik, aki két éves. Másik fiunk, Gergely amerikanisztikát tanult az egyetemen, ír és fordít, ő a Magvető Kiadónál dolgozik. András pedig operatőr, éppen Thaiföldön forgat természetfilmet. S hadd említsem meg a 93 éves édesanyámat is, aki még mindig részt vesz a család életében és nagyon-nagyon boldog az unokáival, nővérem révén dédunokáival.

„KIAGYALT VÁROS” ÉS TÖRTÉNELEM

– S hogy Sopronhoz milyen emlékek fűznek? Osztálykiránduláson, tizenévesen is hamar feltűnt, mennyire különösen szép ez a város – dobogtatja meg a lokálpatrióták szívére Huszti Péter. – Később a

szakmám hozott össze újra bennünket: itt forgattuk A kőszívű ember fiait számos jelenetét, vagy például a Csillag a máglyán című film kisvárosi epizódjait. Aztán évek múltán a Bányászati Múzeumban – az ünnepi hetek keretében – kamaradarabot rendezhettem Piros Ildikó és Lukács Sándor közreműködésével, ami azért ragadt meg különösképpen az emlékezetemben, mert ekkor éreztem meg valamit abból, mit is jelenthet az a bizonyos soproniság. Annak az évrnek a tavaszán ugyanis Las Vegasban is színpadra állítottam egy magyar darabot. Las Vegas a világ egyik legérdekesebb városának titulálják, mégis Sopronban döböntem rá, hogy míg ez az amerikai város egy delután meglekinthető, abszolút fölmérhető volt, Sopronból soha nem elég: itt előadások előtt és után imádtam sétálni, beszívni az ódon falak árasztotta történelmi levegőt. Hát ez a nagy különbség Sopron és a kitalált, kiagyalt város, Las Vegas között: Sopron mögött egy igazi történelem, egy igazi sors van, olyan morális értékek, mint a hűség. Győrőrhöz is kellemes emlékek kötnek, több alkalommal léptem fel előadásteken.

ÚJABB KÖNYV A LÁTHATÁRON

– Eddig két könyv fűződik a nevéhez. Mikor várhatjuk a harmadikat?

– Igen, dolgozom rajta. Mint a korábbiakban, ezúttal is azoknak a játszótársaknak, pályatársaknak az emlékeit szeretném megőrizni, akik – hogy stilszerűen szóljak – nagy szerepet játszottak életem, pályám alakulásában. A „Sárból, napsugárból” című készülő kötet a kesernyesebb és a boldogabb oldalakat is számba veszi. Úgy érzem, kötelességgem elmesélni olyan dolgokat, amelyek kapcsán én vagyok a „titkok tudója”...

GO SZONTYI MIKLÓS